

1917-09-26

SENDER

Wilhelm Uhde

RECIPIENT

Poul Uttenreitter

FACTS

Document type:

Letter

General comment:

Poul Uttenreitters oversættelse af dele af Wilhelm Uhdes biografi om Henri Rousseau blev trykt i juni-juli-nummeret 1918.

Sender's location:

Frankfurt am Main

Recipient's location:

Kerteminde

Mentioned people:

Eugène Figuière

Archive:

Poul Uttenreitters papirer. Det Kongelige Bibliotek, Tilg. 634.

TRANSCRIPTION

Frankfurt ^a/M

Neue Mainzer Str. 20

26. Sept. 17

Sehr geehrter Herr

ich, für meine Person, bin gern bereit, Ihnen das Übersetzungsrecht des Henri Rousseau, ohne Anspruch auf Honorar zu geben. Hoffentlich finden Sie bei Figuière das gleiche Entgegenkommen. Ich darf Sie

wohl bitten, mir nach Erscheinen eine Nummer Ihrer Zeitschrift zu senden? Auch bitte ich Sie, mir die Antwort Figuière's mitzuteilen.

Hochachtungsvoll

Wilhelm Uhde

The painting is a vertical composition. In the center, a man with dark hair and a mustache, wearing a dark suit and a white shirt with a high collar, stands with his arms raised in a gesture of oath-taking or triumph. He is looking upwards. Behind him, a large, dark, stylized tree with many branches and leaves dominates the background. The scene is set outdoors, with a light-colored ground and a dark, possibly forested, area in the distance. The overall style is characteristic of Henri Rousseau's work, with bold outlines and a rich, somewhat somber color palette.

HENRI ROUSSEAU

I sin bog om Henri Rousseaus *Great Oath*, (December, 1910) giver Wilhelm Ehrlich et romantisk billede af Rousseaus særlige Personlighed. Vi følger i det følgende et Udsnit af den følgende Bog:

Henri Rousseau stammer fra Mayenne, han er født i Lové 1858, hvor hans Fæder var Billedhugger. Hans Moder var meget religiøs og gav hans Fødsel ud, med hans strengt sagt lærte Rodrik til. Et Bæger, som hans Indre, Præstent, med. Han gjorde det mestendele, som en Begjæretsmænd og indtæller. Her Endersom Stændet af kendte, som han siden stadig havde glemme. Oprør, Krigene med Tydskland tog det i sin færdigt og Billedgalleriet af en stor anden Personlighed. I Paris var han smukt og Tydskland og begjæret om Færdigt til at se. Om loven der ikk han til at se, er det Bæst kendelige Hædering. Men Indfødt, er det her kun Vi skaffet, hvor, hvor den stamme fra Mayenne ligesom Rousseau, — deres Fæder havde været Væner.

Houssau har til Fremmede, han kender saa mange Mennesker, og somstider giver han en Solræe paa sit Værelse i Rue Perrille. Saa bliver Sengen klappet sammen og sat hen i et Hjørne, Stolene stillet i Gærd langs Væggen, og paa Gulvet ligger det beskædede Tæppe, som han har bryttat sig for tre af sine Iller. Paa Bærdet står der Va i Lillerkansen.

En Toldmand, som han for en sin Næ. Romanen handle om Morges til
Aften, han gik Penge og holdt en Mængde dyre Gæster til hende, som al for-
gæves. Han stogge sig på hende om at ha Papperen bragt i Orden til By-
bøttet. Men hun kunde bare paa at blive af med ham og sigte.

«Det kan De selv sætte her»

Han havde ikke et Øjeblik tænkt paa at gifte sig med ham, men han tog

hendes Ord, han havde Formodningen i Orden og lod hende til sig.

En Dag indfandt han sig om sin hende som en god Ven at sig og

had havde sig med. Hovene? Til Kirken. Han blev gaa i Hovene og mærkede

Døren i den, for de var kommet ned at Toppene, og Romanen havde snart

terret Tænder af Sjæne, nogle Venner.

«Du skulde se, at forlængst dine Venner (Hjælp)

Men Romanen havde:

«Hun har ingen Gier mig nogle Venner, nogle Skjæf og som Erindringer

som jeg vil beholde»

«Hvad vil du nu gøre?» spørger Tænder.

«Ja, som Romanen's svarede Romanen.

«Og som du vil det gøre. — Du kan Romanen hen til mig og sigte, at

der var noget, han gerne ville tale med mig om, jeg skulde skrive en Aften for

at han ikke var misstet, og at jeg havde nogle Billeder af ham, som jeg var glad

ved. Som jeg erfarde, var han fraværende med den samme Anledning til flere

andre af sine Venner. Han tænkte sig at disse Aften for at kunne forlægge dem

for Penge Færd og hvem han var på hende, at han var ligesom færdig til

Mærkede som almindelig andet. Det var hans Natur imod at ville noget uden at

kunne gennemføre det, og enden på at Dødsbølge omde han forges ind efter

hende.

Jeg har kun kendt Romanen, da han var en gammel Mand. Han kom og be-

søgte mig i et forlængende Kloster paa Boulevard des Invalides. De høje Vin-

druer er vilkårlige og uden for Parken stammer Afkalden, var den gamle Fer-

rans ind i Værelset. Det er mærkt, jeg kan næsten ikke se ham, jeg harer kun

hans smukke Øjne, der har noget lugtfuldt ved sig. Han fortæller om Ørkenen,

de gamle Skarer og de vilde Dyr. Han taler om sin Krig, som han skæjer. Han

bliver søl i sig.

«Nær en Ringe vil flere Krig, skulde en Roder gaa op til ham og fortælle

ham det.»

Den 14. Juli 1910 — den sidste Juli han oplevede — besøgte jeg ham tidligt

om Morgenen paa hans Værelse. Han er søvlig i Færd med at skrive sin i Glansene.

«Lader du Freden?» spørger han. Jeg svarer ham bekræftende, og vi drin-

ker alle paa Fred. Han tager sin nye Hænder, stuer mig hen til Vinduet og stuer

sig blødt en hel Hængsel om sig med et Løst.

Nogle Lige senere. Paa en varm Augustdag havde jeg paa hans Dør: jeg

har bare bare og udsat Døren. Han tager til Seng, Anger er god og indfæl-

dent, han har bare paa Døren og lader noget. Han er saa apatisk, at han ikke

jager Thueren væk, som skider i Døren paa hans Dødt, som han taler om, at

han snart vil op og skide. Nogle Dage efter finder jeg, da jeg kommer hjem

paa sin Værelse en ledet, hvor der står: Romanen holder Dem som enedig som

hvert som muligt at komme hen paa Hospital Næsten han ligger for Døren. Jeg

skjæder mig derover og finder ham i en Tilstand, der ikke vilde noget. Han

sig skider borte ved hans Sang, og han holder sin Hænder fast omstødet.

To Dage senere døde han.

Tegning af Henrik Jørgensen.

Frankfurt a/M
Neue Mainzer Str. 20
26. Sept. 18.

Sehr geehrter Herr

ich, für meine Person, bin
gerne bereit, Ihnen das
Übersetzungsrecht des
Henri Roussier, ohne
Anspruch auf Honorar
zu geben. Hoffentlich fin-
den Sie bei Fiquière
das gleiche entgegenkom-
men. Ich darf Sie

Gohl bitten, mir nach Er-
scheinen eine Nummer Ih-
rer Zeitschrift zu senden?

Auch bitte ich Sie, mir
die Antwort Figinière's
mitzuteilen.

Hochachtungsvoll

Wilhelm Meise